

Trup și suflet

În această frumusețe a lumii văzute, omul, capodoperă ieșită din mâinile lui Dumnezeu, alcătuită ingenios, din trup și suflet, îl întâlnim în fiecare zi pe cărările vieții, pe unde ne purtăm pașii.

Încercând să analizăm comportamentul omului, nu vom putea nega niciodată: gândirea, judecata, percepția, amintirea, prevederea, etc., drept fenomene psihologice ale sufletului, și altele, ca: suferința, durerea, foamea, setea, frigul, boala, ca fenomene fiziologice, acestea din urmă fiind niște senzații ale trupului nostru.

Iată, chiar din prima clipă, când devenim conștienți de sinele nostru, de ființa noastră, alcătuită din trup și suflet, putem să ne dăm seama că una este gândirea și percepția din structura sufletului și alta este foamea și setea din structura trupului.

Cercetând lucrurile în miezul lor, vedem că în lume există două feluri de realități evidente: forța și materia. Materia formează imensul imperiu al lumii minerale, însă forța sau energia, nu o putem cuprinde dar nici nu o putem tăgădui, ea fiind aceea care intră în materie, o combină, o organizează, o transformă și îi dă viață.

În regnul vegetal există viață. Să privim orice plantă și floare și ne vom lămuri deplin. În regnul animal pulsează viața cu și mai mare putere, animalele mișcându-se, cunoscând și având „sentimente” și intră în legătură cu lumea din jur. Regnul uman, este împodobit de la început cu viață aleasă. Omul are toate funcțiunile ce le au plantele și animalele, adică: nașterea, nutriția, dezvoltarea, reproducerea, mișcarea. Pe lângă acestea, omul, mai are o energie deosebit de importantă, care îl face să se desfacă de pământ și de simțuri, străbătând spațiul și timpul, înălțându-se deasupra tuturor legilor pământului, cugetând asupra originii întregului Univers, precum și asupra originii sale dintru începuturi.

Această forță sau energie o numim suflet. Deși nu îl vedem ceea ce este în sine nu-l putem nici tăgădui fiindcă îi vedem efectele. Cine ar putea tăgădui existența și puterea forței magnetice, deși nu o vede? Dar forța electricității și a eternului?

Noi, de obicei, transmitem copiilor noștri defecte și calități. Cât despre cele intelectuale putem spune că dintr-un geniu se poate naște un om subnormal, sau dintr-un om de rând să iasă un copil minune. Mai mult, s-au văzut copii reușiți, născuți din părinți stricați și invers, copii zăpăciți, din părinți așezați. Asta ne dă de gândit, că nu părinții transmit virtuțile sau viciile copiilor, ci acestea se capătă, ca întotdeauna, dacă nu o parte din familie, neapărat din mediul vicios în care ne ducem viața.

Materia despre care vorbim mereu este vizibilă, cu însușiri pe care în viața sufletului nu le observăm. La Fizică am învățat că materia este compusă din molecule, atomi, eoni, fotoni, quarci, etc. Câte descoperiri nu or mai fi și de acum înainte. Materia ocupă un loc în spațiu, se poate măsura, prin urmare are și dimensiuni, are culoare, deci se poate vedea.

Când vorbim despre gândire, rațiune, voință și sentiment, părțile constitutive ale sufletului, te întrebi: cine a putut măsura gândirea sau cântări voința, dar sentimentele? Sau căutând cu microscopul, cine va descoperi în creierul cuiva, ce gânduri, simțiri și ce voință îl stăpânește pe bietul om? Aceasta e lucrarea sufletului care stăpânește materia cu care lucrează în armonie. Sufletul păstrează unitatea personalității noastre, sufletul așadar este: „substanța datată cu viață, adică are o activitate spontană și immanentă, care dirijează operațiunile triplei activități:

vegetală, animală și psihică, ce formează natura umană. Sufletul este principiul unic, permanent și identic, care constituie eul simplu și spiritual, cu totul distinct de materie” (vezi: LA Gaffre: L’ame, Paris, 1913, pag. 52).

Ca să definim „chipul” sufletului vom spune că are două caracteristici: spiritualitatea și simplitatea, constituind coroana creațiunii.

Cine nu a rămas uimit de cerul înstelat, de milioanele de astre? Cine n-a rămas uimit de minunata orânduială din natură, de cele mai mici ființe care biruie existența și de microorganismele care nu se văd cu ochiul liber?

Pe toate acestea, mai minunată ni se pare puterea lăuntrică – sufletul – această forță necunoscută nouă cu adevărat, dar care pune în mișcare materia și face din om un creator, o ființă care să se apropie de Creatorul său cel veșnic.

Datorită sufletului, omul cugetă și se avântă spre infinit căutând să înțeleagă Universul și pe Dumnezeu. Lumea întreagă nu putea prețui mai mult ca un suflet. Este de neprețuit. Iată cuvântul Domnului Iisus Hristos: „Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă și să-și păgubească (piardă) sufletul? Sau ce ar putea da omul în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36).

Fiind atât de valoros sufletul nostru îi mulțumim lui Dumnezeu pentru darul făcut nouă? Avem grijă de mântuirea lui? Să ne răspundem fiecare în parte!

Calinic Argeșeanul

eparhiaargesului.ro